

Sygn. akt III AUa 71/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda SA Małgorzata Pasek
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2019 r. w Lublinie

sprawy R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji R. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 11 października 2018 r. sygn. akt VIII U 1116/17

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzje i ustala R. K. prawo do emerytury od dnia 6 lutego 2017 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz R. K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Elżbieta Gawda Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek

Sygn. akt III AUa 71 /19

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych w L. odmówił R. K. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Ustalił, że wnioskodawca udokumentował 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 13 lat 6 miesięcy i 23 dni okresów pracy w szczególnych warunkach. Nie uznał okresów pracy w Zakładzie (...) w R. od 1 września 1976 roku do 10 września 1977 roku oraz w (...) w Ł. od 10 października 1977 roku do 30 września 1978 roku, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectw pracy w szczególnych warunkach. Ponadto stanowisko

pracy wymienione w świadectwie pracy w szczególnych warunkach z dnia 27 grudnia 2000 roku nie jest zgodne ze stanowiskiem pracy wymienionym w przepisach resortowych, na które powołał się pracodawca.

R. K. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Argumentował, że organ rentowy niesłusznie nie uwzględnił okresów zatrudnienia w Zakładzie (...) w R. od 1 września 1976 roku do 10 września 1977 roku ponieważ pracował w warunkach szkodliwych na stanowisku lakiernika. Również w (...) w Ł. od 10 października 1977 roku do 30 września 1978 roku pracował w warunkach szkodliwych na stanowisku operatora maszyn chemicznych.

Decyzją z 15 maja 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. odmówił R. K. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Ustalił, że wnioskodawca udokumentował 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych i żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach. Nie uznał okresów pracy w Zakładzie (...) w R. od 1 września 1976 roku do 10 września 1977 roku oraz w (...) w Ł. od 10 października 1977 roku do 30 września 1978 roku, stanowisko pracy wymienione w świadectwie pracy w szczególnych warunkach z dnia 27 grudnia 2000 roku nie jest zgodne ze stanowiskiem pracy wymienionym w przepisach resortowych, na które powołał się pracodawca. Powyższą decyzją uchylił też decyzję z dnia 22 marca 2017 roku.

R. K. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany w całości i przyznania mu prawa do emerytury. Argumentował, że organ rentowy niesłusznie nie uwzględnił okresów zatrudnienia w Zakładzie Produkcji (...) w Ł. pracował od 27 stycznia 1985 roku do 27 grudnia 2000 roku na stanowisku związanym z kuciem ręcznym w kuźniach oraz obsługą młotów mechanicznych. Powyższe okoliczności udokumentował świadectwem pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wnosił o ich oddalenie.

Wyrokiem z dnia 11 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołania.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

R. K. urodził się (...). Od dnia 31 lipca 2015 roku jest uprawniony do świadczenia przedemerytalnego. W dniu 27 lutego 2017 roku wystąpił z wnioskiem o emeryturę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Dołączył do niego świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 27 grudnia 2000 roku z Zakładu Produkcji (...) Spółki z o.o. w Ł. oraz odpisy dokumentów z akt osobowych i wyciągi list płac z Zakładu (...) w R..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. wskazał, że wnioskodawca, nie był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego i udokumentował łącznie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W okresie od 3 września 1973 roku do 31 sierpnia 1976 roku wnioskodawca był uczniem nauki zawodu w Zakładzie (...) w R.. Od 1 września 1976 roku został zatrudniony w tym Zakładzie na podstawie umowy o pracę na dwutygodniowy okres próbny a po jego upływie na czas nie określony, na stanowisku lakiernika. Z dniem 10 września 1977 roku pracodawca wypowiedział umowę o pracę i stosunek pracy uległ rozwiązaniu. Pracował w godzinach od 7,00 do 15,00. Pracę wykonywał w dziale lakierni. W zakładzie w tym czasie były wykonywane remonty samochodów marki Ż. i N.. Po przydzieleniu wnioskodawcy takiego samochodu czyścił wszystko, nakładał podkład pistoletem, nakładał szpachlę, docierał, znowu szpachlował, nakładał podkład, przymatował i dwukrotnie nakładał lakier pistoletem. Było to malowanie natryskowe. Wykonywał je w otwartej hali, gdzie były tylko wyciągi. Pracował w ubraniu roboczym i masce. Otrzymywał posiłek regeneracyjny i mleko. W pracy miał do czynienia z farbami, szpachlą, rozpuszczalnikami. Do innych prac nie był delegowany. Malowanie zajmowało mu około 30% czasu pracy, pozostałe czynności to szpachlowanie, docieranie i mycie.

Od 10 października 1977 roku do 30 września 1978 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) Spółdzielni Pracy (...) w Ł., na okres próbny a następnie na czas nie określony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku operatora maszyn .Spółdzielnia zajmowała się produkcją zabawek i doniczek. Pracę wykonywał na 3 zmiany, w magazynie gdzie była ustawiona wtryskarka o długości 8 metrów. Obsługiwał ją wspólnie z innym pracownikiem.

Zajmował się zasypywaniem zasobnika plastikami celem wytworzenia granulatu. Po przetworzeniu przez maszynę, około 30 otworami wypływał płynny produkt, który był wprowadzany do basenu z wodą. Po podsuszeniu produkt był kierowany do suszarni i cięty na granulaty przez sieczkarnię. Następnie wnioskodawca pakował granulaty do worków, wiązał i wywoził do magazynu. Podczas tego procesu wydobywał się dym i opary plastiku – polimetylenu, polipropylenu, polimetakrylenu i polietylenu, była wysoka temperatura. Wnioskodawca nie był delegowany do innej pracy, wykonywał ją stale. Pracował w ubraniu roboczym, specjalistycznych okularach i rękawicach azbestowych. Pracodawca zapewniał mu mleko, wodę.

R. K. od dnia 11 lutego 1985 roku został zatrudniony w (...) Zakładach (...) w Ł. na podstawie umowy o pracę na okres próbny a następnie na czas nie określony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku ślusarza. Faktycznie wnioskodawca świadczył pracę na stanowisku ślusarz-giętac. Pracę wykonywał w kuźni. Zajmował się kuciem wykrojników do produkcji obuwia. Ciął stal diaksem, przykładał szablon, obmierzał, w miejscach zagięcia odznaczał kredą i kładł do paleniska. Po nagrzeniu rozkuwał młotem ręcznym lub mechanicznym, wykuwał różne profile. Jeden wykonywał a następny element już rozgrzewał. Po wykonaniu przekazywał elementy do spawaczy, którzy je łączyli. Pracę wykonywał stale z wyjątkiem kilkudniowych przerw gdy nie było tej pracy i wtedy był delegowany do naklejania tęgości kopyt. Pracował w ubraniu roboczym. Pracodawca zapewniał mu posiłki regeneracyjne. Na zmianie tę pracę wykonywał jeden pracownik. Pracodawca prowadził dla wnioskodawcy osobową kartę prac wykonywanych w szczególnych warunkach, z której wynika, że wnioskodawca przepracował w tych warunkach do 31 grudnia 1998 roku 13 lat 8 miesięcy i 23 dni. Od 25 października 1989 roku do 31 października 1989 roku korzystał z urlopu bezpłatnego.

Od 3 stycznia 2000 roku wnioskodawca został przejęty przez Zakład Produkcji (...) w Ł..

Z dniem 27 grudnia 2000 roku nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy z wnioskodawcą za porozumieniem stron. W świadectwie pracy pracodawca wpisał, że wnioskodawca świadczył pracę na stanowisku ślusarz, obuwnik. W świadectwie pracy w szczególnych warunkach podano, że wnioskodawca wykonywał kucie ręczne w kuźniach przemysłowych oraz obsługę młotów mechanicznych będąc zatrudniony na stanowisku ślusarza w okresach od 28 stycznia 1985 roku do 20 kwietnia 1992 roku, od 1 maja 1992 roku do 6 października 1992 roku, od 12 października 1992 roku do 8 marca 1995 roku, od 22 marca 1995 roku do 12 stycznia 1997 roku, od 22 stycznia 1997 roku do 15 października 1997 roku, od 1 listopada 1997 roku do 30 kwietnia 1998 roku i od 6 czerwca 1998 roku do 30 listopada 2000 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu sądowym i przed organem rentowym oraz na podstawie zeznań wnioskodawcy i świadków.

Dokumentację Sąd obdarzył wiarą w całości. Świadkowie byli zatrudnieni w tym samym zakładzie pracy razem z wnioskodawcą i doskonale znają zakres jego obowiązków, rodzaj i charakter jego pracy oraz warunki w jakich wykonywał te prace. Zeznania wnioskodawcy i świadków są wiarygodne.

Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy podlega oddaleniu.

Prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy, regulują przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43, ze zm.). Prawo do emerytury nabywają ubezpieczeni po osiągnięciu wieku przewidzianego m. in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnili enumeratywnie określone przesłanki:

- 1) posiadają okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn,
- 2) legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27.

Natomiast w myśl art. 184 ust. 2 emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawca ukończył wiek emerytalny 6 lutego 2017 roku, nie był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, udokumentował łącznie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie udowodnił jednak 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Sąd wskazał, że sama nazwa zajmowanego stanowiska nie może mieć decydującego znaczenia dla oceny, czy pracownik pracował w warunkach szczególnych. Taki pogląd zgodny jest również z ugruntowanym orzecznictwem. Przepisy resortowe, na które powołuje się Zakład Ubezpieczeń Społecznych mają charakter jedynie informacyjny, techniczny i porządkowy.

Fakt, czy pracownik wykonywał pracę w szczególnych warunkach może być dowodzony w postępowaniu sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami, w tym także dowodami osobowymi. Nie wystawienie świadectwa pracy przez pracodawcę nie może powodować negatywnych konsekwencji dla pracownika w sytuacji, gdy innymi sposobami wykaże, że faktycznie świadczył pracę w szczególnych warunkach.

Wykaz A prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wymienia w Dziale IV „W chemii”, pod pozycją 17 „ Produkcja i przetwórstwo żywic i tworzyw sztucznych oraz produkcja surowców, półproduktów i środków pomocniczych stosowanych do ich produkcji i przetwórstwa, produkcja wosków i woskoli”.

Prace te są również wymienione w przepisach resortowych – w wykazie A, stanowiącym załącznik do Zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r., nr 4, poz. 7), gdzie w Dziale IV, pod poz. 17 w punkcie 16 wymienione jest stanowisko: operator maszyn i urządzeń.

Prace takie związane z przetwórstwem półproduktów do produkcji tworzyw sztucznych wnioskodawca wykonywał od 10 października 1977 roku do 30 września 1978 roku (11 miesięcy i 20 dni) w (...) Spółdzielni Pracy (...) w Ł. na stanowisku operatora maszyn, gdzie zajmował się wytwarzaniem granulatu.

Z kolei wykaz A prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wymienia w Dziale III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, pod pozycją 79 „ Kucie ręczne w kuźniach oraz obsługa młotów mechanicznych”.

Prace te są również wymienione w przepisach resortowych – w wykazie A, stanowiącym załącznik do Zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r., nr 4, poz. 7), gdzie w Dziale III, pod poz. 79 w punkcie 4 wymienione jest stanowisko: gięciarz blach i profili.

R. K. od dnia 11 lutego 1985 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) Zakładach (...) w Ł. będąc zatrudniony na stanowisku ślusarza faktycznie wykonywał właśnie takie prace, w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres 13 lat 8 miesięcy i 23 dni.

Wykaz A prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wymienia w Dziale XIV „Prace różne”, pod pozycją 17 „ Lakierowanie ręczne lub natryskowe – nie zhermetyzowane”.

Prace te są również wymienione w przepisach resortowych – w wykazie A, stanowiącym załącznik do Zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są

prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. MRLiGŻ z 1988 r., nr 2, poz. 4-5), gdzie w Dziale XIV, pod poz. 17 w punkcie 3 wymienione jest stanowisko: lakiernik.

W Zakładzie (...) w R. wnioskodawca był zatrudniony od 1 września 1976 roku do 10 września 1977 roku, na stanowisku lakiernika. Jednakże prace związane z lakierowaniem jak zeznał sam wnioskodawca zajmowały mu tylko 30% jego czasu pracy. Pozostałe prace to: szpachlowanie, czyszczenie. W tej sytuacji, ze względu na ich rozmiar nie można nawet uznać że stanowiły one tylko niewielką część prac przygotowawczych do lakierowania.

Zgodnie z powołanym wyżej rozporządzeniem Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o przepis art. 184 ustawy o emeryturach i rentach, ponieważ bez okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) w R. nie legitymuje się 15 letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Lublinie na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Od tego wyroku apelację złożył w imieniu wnioskodawcy jego pełnomocnik zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

obrazę prawa procesowego - art. 233 k.p.c. przez wyprowadzenie z materiału dowodowego tj. zeznań wnioskodawcy wniosków z niego nie wynikających, sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, że R. K. pracując w Zakładzie (...) w R. na stanowisku lakiernika nie pracował w szczególnych warunkach – przy braku innych dowodów na te okoliczności i przy istnieniu dowodów z zeznań świadków i dokumentacji pracowniczej – wyciągów z listy płac za lata 1976 -77 uwzględniających dodatkowe wynagrodzenie za prace w warunkach szkodliwych – że wnioskodawca w istocie wykonywał prace w warunkach szczególnych w sposób ciągły i w pełnym wymiarze czasu godzin. Skarżący wnosil o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie odwołanie, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja jest zasadna a jej uwzględnienie skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku i przyznaniem wnioskodawcy prawa do emerytury.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i akceptuje argumentację prawną przedstawioną przez Sąd I instancji co do pracy wnioskodawcy od 10 października 1977 roku do 30 września 1978 roku w (...) Spółdzielni Pracy (...) w Ł., oraz od dnia 11 lutego 1985 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) Zakładach (...) w Ł..

Jak ustalił Sąd I instancji, podczas zatrudnienia w (...) Spółdzielni Pracy (...) w Ł., wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku operatora maszyn - wtryskarki. Zajmował się zasypywaniem zasobnika plastikami celem wytworzenia granulatu. Podczas tego procesu wydobywał się dym i opary plastiku – polimetylenu, polipropylenu, polimetakrylenu i polietylenu, występowała wysoka temperatura. Wnioskodawca nie był delegowany do innej pracy. Wykaz A prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wymienia w Dziale IV „W chemii”, pod pozycją 17 „Produkcja i przetwórstwo żywic i tworzyw sztucznych oraz produkcja surowców, półproduktów i środków pomocniczych stosowanych do ich produkcji i przetwórstwa, produkcja wosków i woskoli”. Prace te są również wymienione w przepisach resortowych – w wykazie A, stanowiącym załącznik do Zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r., nr 4, poz. 7), gdzie w Dziale IV, pod poz. 17 w punkcie 16 wymienione jest stanowisko: operator maszyn i urządzeń.

Prace takie związane z przetwórstwem półproduktów do produkcji tworzyw sztucznych wnioskodawca wykonywał od 10 października 1977 roku do 30 września 1978 roku (11 miesięcy i 20 dni) w (...) Spółdzielni Pracy (...) w Ł. na stanowisku operatora maszyn, gdzie zajmował się wytwarzaniem granulatu.

Podczas pracy (...) Zakładach (...) w Ł. wnioskodawca faktycznie świadczył pracę w kuźni na stanowisku ślusarz-giętac. Zajmował się kuciem wykrojników do produkcji obuwia. Podczas pracy ciął stal diaksem, przykładał szablon, obmierzał, w miejscach zagięcia odznaczał kredą i kładł do paleniska. Po nagrzeniu rozkuwał młotem ręcznym lub mechanicznym, celem wykucia określonych profili. Pracodawca prowadził dla wnioskodawcy osobową kartę prac wykonywanych w szczególnych warunkach, z której wynika, że wnioskodawca przepracował w tych warunkach do 31 grudnia 1998 roku 13 lat 8 miesięcy i 23 dni. Wykaz A prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, wymienia w Dziale III „W hutnictwie i przemyśle metalowym”, pod pozycją 79 „Kucie ręczne w kuźniach oraz obsługa młotów mechanicznych”.

Prace te są również wymienione w przepisach resortowych – w wykazie A, stanowiącym załącznik do Zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG z 1987 r., nr 4, poz. 7), gdzie w Dziale III, pod poz. 79 w punkcie 4 wymienione jest stanowisko: gięciarz blach i profili. R. K. od dnia 11 lutego 1985 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) Zakładach (...) w Ł. będąc zatrudniony na stanowisku ślusarza faktycznie wykonywał właśnie takie prace, w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres 13 lat 8 miesięcy i 23 dni.

Nieprawidłowo natomiast Sąd I instancji ocenił zatrudnienie wnioskodawcy podczas pracy w Zakładzie (...) w R. gdzie był zatrudniony od 1 września 1976 roku do 10 września 1977 roku na stanowisku lakiernika.

W ocenie Sądu Apelacyjnego postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem I instancji uzupełnione dodatkowym przesłuchaniem wnioskodawcy przed tutejszym Sądem dało podstawę do ustalenia, że wnioskodawca przez ten sporny okres stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43), tj. w Wykazie A Dziale XIV pod. poz. 17- lakierowanie ręczne lub natryskowe - nie zhermetyzowane.

Z zeznań świadków oraz zeznań odwołującego wynika, że R. K. zajmował się stale i w pełnym wymiarze czasu pracy lakierowaniem ręcznym oraz natryskowym - nie zhermetyzowanym. Wnioskodawca pracował w godzinach od 7,00 do 15,00 w dziale lakierni. W zakładzie były wykonywane remonty samochodów marki Ż. i N.. Stanowisko lakiernika było wyodrębnione, w zakładzie zatrudnionych ogółem było około 100 osób, a w spornym okresie na stanowiskach lakierników pracowało łącznie z wnioskodawcą jedynie 2 osoby, W pracach przygotowawczych do procesu nałożenia lakieru (czyszczeniu, docieraniu) pomagali uczniowie. Celem nałożenia lakieru, niezbędnym było wykonanie czynności przygotowawczych do tego procesu, oczyszczenie, nałożenie podkładu pistoletem, dotarcie, szpachlowanie, oraz czynności zabezpieczające, takie jak przymatowienie. Wnioskodawca dwukrotnie nakładał lakier pistoletem. Było to lakierowanie natryskowe, wykonywane w otwartej hali, gdzie były tylko wyciągi. Pracował w ubraniu roboczym i masce. Nie był delegowany do innych prac, a wszystkie wykonywane czynności były ściśle związane z lakierowaniem. Podczas pracy nie było przestojów, w oczekiwaniu na wyschnięcie lakieru czy szpachli, wnioskodawca przystępował do czynności związanych z lakierowaniem innego samochodu.

Wyżej przedstawione zeznania korespondują z materiałem dowodowym w postaci dokumentów zawartych w aktach osobowych.

W świetle zasad wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego, nie budzi wątpliwości fakt, że obowiązki pracownicze na stanowisku lakiernika nie ograniczają się wyłącznie do wykonywania czynności związanych z nałożeniem lakieru, gdyż obejmują zarówno prace przygotowujące ten proces, czy też prowadzące do jego zakończenia z upływem dniówki roboczej, przy czym wszystkie te prace bezpośrednio związane z lakierowaniem stanowią pracę świadczoną w szczególnych warunkach, ujętą w wykazie A poz. 17 stanowiącego załącznik do ww. rozporządzenia.

W ustalonym stanie faktycznym, pełny wymiar czasu pracy wnioskodawcy wypełniały prace lakiernicze na rzecz zakładu pracy wykonywane samodzielnie i z uczniami. Podkreślenia wymaga, że czynności oczyszczenia, szpachlowania nakładania podkładu pistoletem, musiały poprzedzać czynności lakierowania, podobnie jak prace związane z zakończeniem tego procesu docierania czy przymatowiania. Samo pokrycie lakierem, a więc końcowy etap lakierowania wymaga dokonania wszystkich tych czynności zgodnie ze sztuką, aby uzyskany rezultat w postaci lakieru nałożonego na daną powierzchnię był trwały i odpowiadał stosownym wymaganiom estetycznym. Z tego punktu znaczenia nie ma żadnego znaczenia okoliczność, że sama czynność nanoszenia lakieru na powierzchnię zajmowała wnioskodawcy 30% czasu, bowiem jak już wyżej wspomniano powyższa praca tylko jednym z elementów całego procesu lakierowania. Wnioskodawca będąc zatrudnionym na stanowisku lakiernika musiał wykonywać wszystkie te czynności, których zakres i kolejność wynikał z procesu technologicznego i był określony przez przełożonych. W trakcie podejmowanych czynności służbowych był narażony na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia. Wykonywane przez ubezpieczonego prace mieszczą się zatem w opisie ww. stanowiska i to ustalenie, zdaniem Sądu, przesądza, iż ubezpieczony pracował w zakwestionowanym przez ZUS okresie w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, uznać należało, że wnioskodawca spełnia przesłanki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i w zw. z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z tych względów i na mocy art. 386 § 1 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a ich wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm).